

PROJECT SYNDICATE

THE WORLD'S OPINION PAGE

GLOBAL HEALTH & DEVELOPMENT

ASIT K. BISWAS

Asit K. Biswas is Distinguished Visiting Professor at the Lee Kuan Yew School of Public Policy in Singapore and co-founder of the Third World Center for Water Management. He was a founder of the International Water Resources Association and World Water Council.

CECILIA TORTAJADA

Cecilia Tortajada is President and co-founder of the Third World Center for Water Management.

AUG 8, 2014

India's voedselcrisis is van eigen makelij

SINGAPORE – Op grond van de huidige schattingen zal de bevolking van India in 2028 een omvang van 1,45 miljard zielen bereiken en even groot zijn als die van China nu, en in 2050 een omvang van 1,7 miljard zielen, evenveel als de gecombineerde bevolkingsomvang van China en de Verenigde Staten vandaag de dag. Gezien het feit dat India nu al de nodige moeite heeft om zijn bevolking te voeden, zou de huidige voedselcrisis in het land de komende decennia nog wel eens ernstig kunnen verslechteren.

Van de 78 landen van de 2013 Global Hunger Index (GHI) staat India op de 63^e plaats, wat aanzienlijk slechter is dan het aangrenzende Sri Lanka (43^e), Nepal (49^e),

Pakistan (57^e) en Bangladesh (58^e). Ondanks de aanzienlijke verbeteringen in India van de afgelopen kwart eeuw – de GHI-rating van het land is gestegen van 32.6 in 1990 naar 21.3 in 2013 – gelooft de FAO (de Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties) dat 17% van de Indiërs nog steeds te ondervoed is om een productief leven te kunnen leiden. In feite woont een kwart van de ondervoede mensen in de wereld in India, méér dan in het hele deel van Afrika dat ten zuiden van de Sahara ligt.

Nog verontrustender is dat een derde van de ondervoede kinderen in de wereld in India woont. Volgens UNICEF heeft 47% van de Indiase kinderen een te laag gewicht en is 46% van de kinderen onder de drie jaar te klein voor hun leeftijd. Bijna de helft van alle sterfgevallen onder kinderen kan worden toegeschreven aan ondervoeding – een situatie die de voormalige Indiase premier Manmohan Singh een “nationale schande” heeft genoemd.

Wat is de oorzaak van India's chronische voedselonzekerheid? De landbouwproductie heeft de afgelopen jaren nieuwe records gebroken, doordat de productie omhoog ging van 208 miljoen ton in 2005-2006 naar een geschatte 263 miljoen ton in 2013-2014. India heeft jaarlijks 225 tot 230 miljoen ton voedsel nodig, dus is de voedselproductie, zelfs als je rekening houdt met de recente bevolkingsgroei, duidelijk niet de belangrijkste kwestie.

De belangrijkste factor – die door beleidsmakers lang is genegeerd – is dat een hoog percentage van het voedsel dat India produceert nooit de consumenten bereikt. Sharad Pawar, een voormalige minister van Landbouw, heeft opgemerkt dat er voedsel ter waarde van \$8,3 mrd, ofwel bijna 40% van de totale waarde van de jaarlijkse productie, wordt verspild.

Dit is niet het hele beeld: vlees neemt bijvoorbeeld ongeveer 4% van de voedselverspilling voor zijn rekening, maar 20% van de kosten, terwijl 70% van de fruit- en groenteproductie wordt verspild, tegen 40% van de totale kosten. India mag dan 's werelds grootste melkproducent zijn en (na China) de grootste hoeveelheid fruit en groente verbouwen, maar het is ook 's werelds grootste voedselverspiller. Als gevolg daarvan zijn de fruit- en groenteprijzen twee maal zo hoog als ze anders zouden zijn, en kost melk 50% meer dan nodig is.

Het is niet alleen bederfelijk voedsel dat wordt verspild. Naar schatting 21 miljoen ton tarwe – wat overeenkomt met de volledige jaar oogst van Australië – rot weg of wordt opgegeten door insecten, als gevolg van de ontoereikende opslagcapaciteit en het slechte management bij de door de overheid gerunde Food Corporation of India (FCI). De voedselprijsinflatie is sinds 2008-2009 voortdurend boven de 10% gebleven (behalve in 2010-2011, toen het “slechts” 6,2% was); de armen, wier kruideniersrekeningen doorgaans 31% van het huishoudbudget uitmaken, hebben hier het meest onder geleden.

Er zijn diverse redenen waarom zoveel bederfelijk voedsel verloren gaat, inclusief het gebrek aan moderne voedseldistributieketens, te weinig gekoelde opslagcentra en gekoelde vrachtwagens, slechte transportfaciliteiten, het onregelmatige elektriciteitsaanbod en het gebrek aan prikkels om in de sector te investeren. Het Indiase Management Instituut in Kolkata schat dat gekoelde opslagfaciliteiten voor slechts 10% van de bederfelijke voedselproducten beschikbaar zijn, waardoor zo'n 370 miljoen ton aan bederfelijke producten risico blijft lopen.

De FCI werd in 1964 primair opgericht om prijsondersteuningssystemen te implementeren, landelijke distributie te faciliteren en buffervoorraden van basisproducten als tarwe en rijst aan te leggen. Maar wanbeheer, slecht toezicht en een welig tierende corruptie betekenen dat de FCI, die 1% van het bbp opsoupeert, nu deel van het probleem is geworden. De voormalige minister voor Voedsel K. V. Thomas heeft de FCI een “witte olifant” genoemd die “van top tot teen” moet worden vernieuwd. Maar de regering heeft in plaats daarvan geprobeerd een einde te maken aan de tekorten door de productie te verhogen, zonder aandacht te besteden aan het feit dat misschien wel de helft van het voedsel verloren zal gaan.

India zal niet voldoende akkerland, irrigatiefaciliteiten of energie hebben om genoeg voedsel te bieden aan India's toekomstige bevolking van 1,7 miljard mensen, als 35 tot 40% van de voedselproductie mag weggroten. De nieuwe regering-Modi moet daarom alternatieve manieren bedenken om de Indiase voedselcrisis op te lossen.

Vertaling: Menno Grootveld

<https://www.project-syndicate.org/commentary/asit-k--biswas-and-cecilia-tortajada-attribute-shortages-and-undernourishment-to-widespread-wastage-of-output/dutch>

© 1995-2015 Project Syndicate